

Pesten vasárnap februar 14^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csöbörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Szelaheddin. *(Folytatás)*

„Tudom én, hogy sokkal tartozik atyjának a' gyermek, 's nagy kötelesség a' gyermeki engedelem!“ — folytatá Ortok. — „Tudom, hogy te jó leány vagy, 's atyád parancsai szentek előtted; — leány! ezt mind tudom én; — 's még is reményt táplál keblem (mert szerelem, remény és az élet egy), hogy te enyim léssz.

„Igen, én tied leszek!“ — rebegé Gildisz.

„De a' felelet terhe én rajtam marad. Nekem szükséges, lépéseinket legkomolyabban megfontolnom; nekem kell számolnom, a' te 's önboldogságomról. — Leány, édes Gildisz! érzem én, hogy vétkezem, ha elszöktetlek; — de nem lehet máskép.“

„Elszöknöm nem szabad!“ — felelt Gildisz.

„Tehát itthon maradsz, hogy ma Dselaeddin sebét kötözzed, holnap pedig mint nő nyugodjál karjai között? — Hah Gildisz, szólj; mond-el idvességemet vagy poklomat; szólj, hogy tudjam: éljek-e vagy haljak?

„Szöknöm nem lehet, Ortok; — szöknöm nem lehet!“ — felelt Gildisz.

„Nem lehet? nem akarsz!“ — monda Ortok. — Hah leány! megcsaltál, rútul megcsaltál. Ha te úgy szeretsz, mint én, feleded a' világot, karaimban nem kevesebbé bízol, mint Alláhban, 's követsz sivatagokon tengereken. De te hideg és okoskodó vagy; az atyát szerelmesednek elébe teszed; — nem szeretsz.“

„Én szeretlek, Ortok! — ah szivem egész mélyéből szeretlek!“

„Tehát jöjj velem, meszsze, hol Dselaeddinne nem fogjuk hírét hallani, hol atyád parancsa ki nem ragadhat birtokombul, hol mindened lehetek, 's életedet rózsásbbá tehetem Damaszk vidékeinél.“

Igy alkudoztak soká és hosszan, még sem tudtak boldogulni. Gyakran hajlandó volt Gildisz az engedésre, de viszont öszveszedé magát, és nem-et monda. Ortok is átlátta tette iszonyatosságát, 's

hogy jogtalanságot követ-el Szelaheddin 's Dselaleddin ellen, — és némelly pillanatban bucsúra készült, örök bucsúra a' leánytul. — „Élj hát békével, Gildisz, 's adj a' Allah, minél kevesebb könyűkbe kerüljön erényáldozatod. Én messze megyek, messzebb, mint valaha hirt hallanál tőlem. Más szellő fog körülöm lengeni, más irányban sütemd a' nap is le mindkettőnkre. Gildisz béke veled!”

Ezeket mondá Ortok, 's menni akart. — „Ne úgy — felelt a' leány — ne távozz annyira. Gildisz igen boldogtalan lesz nélküled. — De menj-el atyámhoz 's kérd tőle kezemet, mellyet érdemeid nem kissé nyertek-meg.” — Ezeket mondva, kezét fogá Ortoknak, és tartoztatá őt. Ez pedig felelt :

„Atyádnak Dselaleddin fő kedvese; ő kérésemre nem fogna hajlani. — Azon fölül pedig két különböző elemből van a' mi lelkünk alkotva. Én atyáddal nem férek össze; sőt boszorkodom rá. Ő csufolódo banyának nevezett.”

Hidegedve ereszté-el hőse kezét a' leány, 's a' mint karjai bágyadtan hanyatlottak, a' hős tovább indult 's kilépe a' kertajtón. — „Tehát még hidegen kell tovább mennem; elidegenedve kell téged elhagynom, Gildisz? — így szólla. — Legyen! sok jót kívánok Dselaleddinnek!”

Mondá 's paripájára akart szökelni. De a' leány megkapta kezét, erősen tartá azt, 's tudatlanul szívéhez vezeté. Szíve pedig érezhetőleg dobogott. Magához karolá most a' hős, bucsúcsókot nyomott ajkára, és azt többszer ismételé. Ekkor zaj hallatszék a' kertben; Fatime remegve topogá körül őket; asszonya ruháját meg-meghuzta, mi nem használván, végre megszóllalt:

„Asszonyom — monda — alig ha téged nem keresnek, mert a' lárma egyenesen erre tart. Ni ott a' fák között ruhák fehérlenek. Allah szerelméért, válj-el gyorsan; mert bajba keveredünk!”

„Dselaleddin érkezett-meg! — így szóllt Ortok — menj leány, ó menj, 's hagyd keblemben a' poklok kinjait.

„Nem mehetek — felelt Gildisz — nem tudok megválni tőled!” — És még szorosbban simult melljéhez, 's ajkairul a' fejszédítő mérget szedte. Közelitettek azonban a' keresők, Gildiszt Dselaleddinhez vezetni akarók; már jól láthatók valának, már Gildisznak visszalépnie nem lehete. Utósó szorongásában megegyeze tehát, 's mig Fatime jól megjutalmazva hátra maradt, ők a' puszták szélvész-gyors állatján hamar hátra hagyák Derbendet.

V.

A' Libanon és Ellenlibanon hegysora között a' Leitani folyó küldi hives vizeit a' közép tenger felé. Partjain czedrusos halmok

emelkednek, a' halmokon zergék 's vad kecskék tanyáznak, és a' szép szemű gazella legel, könnyű lábaival sziklákra ugrálva. Ellen-ségül pedig hiúzok rejtezkednek és sirásó hiénák, napról napra fogyók azonban, mert a' Druzok fegyverei bátrak és hatalmasok.

A' czedrus erdőben Barukhoz közel a' Leitani szélén egy csoport fegyveres ember tanyáz. Magosan lobog előttük több helyen a' tűz, melly körül lőtt vadak hevernek, őzek, zergék gazellák és néhány sertés, mellynek ételét Mohamed vallása tiltja. Vannak, kik vadnyuzással foglalkoznak, kik ágas karókat vernek a' földbe, a' nyuzott vadakat nyársra huzzák, 's vidám parázs fölött forgatják. Mások oldalvást rabjaikban gyönyörködnek és a' zsákmányokban, mellyeket a' siki lakosoktól raboltak-el. Mindenki örül; mindenik kapott elég zsákmányt és elég rabszolgát rabszolgákkal együtt, — és a' fájdalomnak is örülnie kell, midőn bátorságban lehet borozni, 's a' vadsütés elkergetés által félbe nem szakasztható.

Csak Hakimsa nem osztozik a' köz örömben. Távul ül ő a' tüzeztől egyik czedrus alatt, 's haragszik a' sorsra, melly alattvalóit mind szerencsével áldá-meg, róla pedig elfelejtkezett. Komor gondolatok mennek fején keresztül, 's boszorkodék a' vigadókra is, kik a' kancsókat vitézül keringteték egymás között 's bámulandó gyorsasággal üritgeték. Már a' vadak sülvé voltak, a' nap jó magosra emelkedék és Hakimsa még sem vegyült az örömbé.

„Barátim — így szólt egyik vitéz — vezérünket föl kell derítenünk, kerüljön bár akármibe. Én kincsemet 's rablányimat mind fölteszem reá. Nem Drúz, ki hasonlóan nem tesz!”

És magosan harsogtaták mind: „Nem Drúz, ki hasonlóan nem tesz!” — Öszvegyűjtettek tehát a' legszebb rableányok, és a' zsákmányok legjelesb darabjai halomra rakattak. Elment pedig három a' vitézek közül, a' legjelesb fiak, Hakimsa nagyon kedveltjei, folyó nyelvűek és ékes szóllásúak. Ezek egész tisztelettel járultak a' komolyságba merült vezér elébe, 's így szóllottak hozzá: „Néped, legkedvesebb Hakimsa, nagyon csorbának érzi örömét, ha te nem vigadsz vele. Azért egész bizodalommal jövünk mi, az egész sereg nevében, 's kérünk, hagyj föl magánkodásoddal; végy részt vigadalmunkban, diszesítsd lakománkat, 's tedd izletessé a' bort körünkben, azt legalább megízelve. Mindenek előtt pedig zsákmányunk kincsből, a' rablányokból, válaszd-ki tetszésed szerint a' legszebbeket és fogadd-el hivedtől ajándék gyanánt!”

„Fiak, nemde olly szegény lön Hakimsa, hogy ajándékokra szorult már? Igen, elmegyek, megnézem az ajándékokat, de el nem veszem. Nincs köztte ollyan, melly engem gazdaggá tenne! — Mondá, ment, és megízlelé a' sülteket, ivott a' borból, de a' rablányokat

nézetlenül hagyá. A' többiek pedig jól lakomáztak, megdicsérék a' vadak húsát, és készítőit, 's kivált Noet, a' szőlő- 's bormivelőt. Mahometh ellen pedig dalt énekeltek, a' bor és a' sertéshust dicsérve, 's ostobáknak kiáltva a' víz- és ürü-falókat.

Vala pedig a' csoportban egy Imanruth nevezetű férjfiú, ki fejét leggondosabban nyírte, turbanját legszélesbre foná, szakálát leg-hosszabbra hagyta nőlni, kinek orra legtevepuposb, szeme legkancsa-labb, arcza legrézveresb, homloka legnégysegűbb vala; ki a' dru-zismus beavatottjai közé tartozék, 's mikor sertéshusból és küproszzi borból jól lakott, kancsal szemeit még ferdébbre meregeté, nagy száját még nagyobbra tátá, 's tele torokkal jövendőket szoka mon-dani. Ez most a' lakoma végével szent dühbe jött, 's több mint szokott hevüléssel Hakimsa felé indult, várakozó övéitől kísérve. Szavaira mindenki nagyon fülelt, mert tapasztalásból azok betelje-sendőknek tudattak. Szavai pedig így hangzottak: „Miért szomor-kodol az általános vigasság közepette egyedül te, kinek legtöbb okod van az örömdésre? Nem látod a' nőt, mint közelit feléd, szebb mint Mahometh akármellyik kedvese ott fön a' paradicsomban, 's tökélyetesb a' föld minden leányánál. Gyors arab paripán lovagol, 's azért legszélesebb lovagaidat küld elébe, hogy bekerithessék; különben nem jutna karaid közé. És hatalmas férjfiak indulja-nak-ki, mert vitéz kar védelmezi őt, és az sokaknak halálára lesz ma.“

„Drágán szoktál-e álmodni, Imanruth?“ — kérdezé Hakimsa. — „Ne, vedd ez erszényt, s' feküdj-le a' hüs árnyékba, hogy a' bor hazug képekkel ne ámitson.“

„Csalódoz vezér, — felel Imanruth — ha álmoknak veszed szava-imat. Valók azok, és igazak. Én nem szoktam hasztalanul jóllakni ser-téshussal, 's a' kancsók soha sincsenek siker nélkül reám. — De hah, milly szép képeket látok még! Éljen minden borivó, 's örök csuf és gyalázat a' sertésiszonyúakra. Vezér, menj, indulj kedvesed elébe!“

Imanruth maga akart előlindulni, hanem feje nehezebb volt, mintsem hogy tovább emelhetné. Lebókolt tehát a' földre, 's ott mindegyre fáradhatlan nyelvvel számlálá elő a' történendőket, azt azonban kihagyva, hogy rajta teljes erejét behizonyítandja a' fölös-leges bor. A' vitézek közül kevés neveté szép erőködését, a' nagyobb rész minden hangjára figyelt, 's töredékeiből valami teljes egészet foltozgata egybe, titkosat, homályosat 's annál fogva szentet. Nagy dolgok valának pedig a' lebókolt szavai szerint bekövetkezendők. Mahometh már megbánta ott fön, hogy eltiltá a' bort, 's nem paran-csolá-meg a' sertésevést. Nem a' számár első állat már előtte, hanem

a' ló, még pedig az igazi libanon-eredeti; házasodni pedig egészen új törvények szerint szükséges, melyek Mahomethéinél sokkal idvessegesbek. Még többek is jöttek volna ki száján, ha a' bor ellenivása engedte 's a' vitézek rá hallgathattak volna. Mert ime csudálatosan beteltek szavai. A' völgyben, a' Leitani partján két lovag mutatkozik, az egyik apró szakálú, de hatalmas bajuszú, a' másik — a' mint ki lehele venni — sima arcú.

„Ez lesz a' jövendőlt leány!“ kiálták többen, 's lovaikra ugrottak. 'S im a' mint közelitettek, a' legszebb leányt láták előttük, fekete 's válra göndörödő fürtökkel, a' legméltóságosb homlokkal, piros bájos szájacskaival, melyet midőn a' bámulás megnyitá, benne alabastrom fogsor mutatkozik. Nyaka gőgös tartású 's igaz gyöngyfűzérrel kerített vala. Melljét selyem öltönyeg takará, félszárig nyuló, 's parduczczal szegett, melyet talán azon vitéz ölt-le, ki mellette lovagol, nagy fekete szemeiből menyköveket lövelve 's fegyvereseket látván közelíteni, görbe kardjához nyul, 's azt a' napfényben megcsilámitja, ijesztésül az ellenségeskedőnek.

„Le a' karddal!“ — kiáltá némellyik az érkező hősök közül, 's nem akart tisztelettel államag jó távol a' bajnoktul. — A' bajnok még nem felelt, hanem a' leánynak monda némelly szavakat, ki elhalaványodott, de csak hamar vért kapa ismét arczába. — „Csak kardom volna! — szólt a' leány — egy oldalrul paizsod lennék.“

„Szerzendek én kardot, ha arra kerül a' dolog!“ — felelt a' bajnok. — „Mi bajotok velem? — dörgé előre a' vitézekhez, szavával messze zendítve-mag a' Libanon hérczeit.

„Add-meg magadat! — felelének azok, — 's a' leányt nyujtsd át Hakimsának, kiévé Allah rendelé azt profétájának Imanruthnak szája által.“

„Hol van azon proféta — szólt a' bajnok — hogy roszhirdető nyelvét kimessem, és megtanítsam, mint kell a' férjfiúnak birtokát másévá jövendőlnie. Vagy jöjjön ide és vegye-el Hakimsa, ha merészli.

És Hakimsa hallá a' kihívást. El kelle fogadnia. A' leányra vágyó pillanatot vetve küzdeni kezdett. Erős volt a' vita és hosszú 's mindenik hajlatlan. Hakimsa fáradni kezdett, 's mig a' leányra veté lopópillantását, mintegy sajnálva, hogy olly soká kell nélküle lennie, 's nézve milly nagy lesz viadalának dija, a' bajnok mérges vágást tön feléje, melyet ez csak félig toda elhárítani, úgy hogy melljét a' vas jól megszélé, 's a' sértést előömlő vér hirdeté. Segítséget kiálta ekkor Hakimsa; de a' segiteni jövők roszul fogadtattak, mert egy azonnal földön hevert, a' második hamar követte, s' a' harmadik sem

maradt soká-el. Azonban a' lány is kardhoz jutta (egyik elesettnek kardjához) és bátorságának nem megvetendő jeleit adá.

„Kiméljétek a' lányt! kiáltá Hakimsa — a' megsértőnek vére folyand.“ — És így a' leány kimélteték, de szokatlan karja ugyan hamar elbágyadt az aczél alatt, mely kivereték kezéből, 's ő fogolylyá téteték. Hihetlentlön tön mellette végre a' bajnok. Dúlt mint orozlán a' szarvasok között; de hasztalan! a' leány tovább vitétek; a' nagyobb erő rajta is hatalmat vön, több sebén folyt már a' vér, 's noha Hakimsát már harmadszor is megsebesíté, el kell vala vesznie, ha a' sik lakosai boszulólag nem ütnek-be Hakimsa rablóira, 's ez őt, a' véreben uszót, hátra nem hagyja.

Nem tudá a' bajnok, mint illantak tovább Hakimsa Drúzai, nem hallá a' sikiak szabadító zaját: önfeledésben fekvők levertei között. Mikor fölébredt, békes kalibában látta magát, sebeit bekötözötten, 's körüle kellemes nőket foglalatoskodva.

„Hát ő megvan-e? — kérdezé a' bajnok első fölébredésekor. — Bocsássátok hozzám hamar!“

„Kit bocsássunk hozzád?“ kérdé nyájas kétkedéssel egy középkorbeli nő, 's leányaira pillanta, kik fátyolokat eresztének arcaik elejbe.

„Gildiszt! — felelt ez — nőmet!“

A' bajnok szavát nem érték a' nők. Gildiszrül ők mit sem tudtak; 's bár mint iparkodtak is a' bajnoknak jó hírrel szolgálni, a' titoknak nem akadhattak nyomára. Hihetőleg Hakimsa szerencsésen tovább állt vele. *(Folyt követ.)*

I N N E P L É S.

Tatár nász. *(Folytatás)*

Egy igen tisztelt barátom tudósított 's gondoskodott róla, hogy felesége az asszonyi menyekzőre meghívattatott. (Tudni való, hogy a' kasan-i Tatárok mind mohamedanusok, 's így minden menyekző férjfi-és asszony-menyekzőre oszlik; az utóbbira igen nehéz férjfiaknak bejutni.) Eleinte feltettük magunkban, hogy fehérszemélyeknek öltözünk; de könnyen megismertethettünk volna, 's így sorsunk még rosszabb lehet vala, mint hivatlan vendégeknél. Elvégeztük tehát, hogy egyenesen oda megyünk azon ürügy alatt, mint-ha én éppen e' pillanatban érkeztem volna meg, 's amaz asszonysággal fontos családi híreket kellene közlenem. A' csel szerencsésen sikerült. A' szobába értünk; de mintha valamely szappanboltba mentünk volna, olly nagy szappanszag ütötte-meg orrainkat, mely a' testnek naponkénti ötszeri mosásából származik. A' szoba falai szép fehér kendőkkel voltak beaggatva, mindegyik kendő végéről egy-egy fehér sallang csügven, felül pedig két veres szegély pompáskodván.

Két egymásba nyíló szoba volt ez; a' kisebbik elsőben keresztbe tett lábakkal, szőnyegekkel bevont magoslaton két egymás mellé állított asztal előtt tizenkét asszony ül vala. A' fátyolt (Pastar) hátravetették; 's midőn beléptünk

hosszú lecsüggő ruhanjjaikkal fedék-be legott arczaikat a' hirtelen meglepetésre. Mi csak felületes tekintetet veténk a' többire, 's egyedül azon asszonyssággal beszélgetünk. Kevés pillanat mulva ismét lassanként az asszonyokra néztünk, 's a' hosszú ruhaujjak ismét az arcz elébe vonultak; de most már úgy, hogy egyik szemmel minket megnéztek. Nehány percz mulva ismét úgy tettünk, 's most már mind a' két szemet láthattuk. Most a' menyasszony anyja hozzánk jött, 's oroszul értésünkre adá, hogy Mohamed törvényei ellen volna a' férjfiaknak ide megjelenése. „Ugy? — viszonzám — no, hiszen legott megyünk; de mivel ez olly szép és gazdag menyekző, még is szeretnénk látni, minő szép ruhákat kapott a' menyasszony.“ — Ez tetszett az asszonynak, 's hogy valamely férjfi társalkodnék velünk, a' vőlegény is előhivatott. Ő és a' menyasszony anyja egy szőnyeggel befedett asztalt tettek előnkbe, és számos szövetet hoztak, melyeket egyenként előnkbe raktak, 's mindeniket ki adta legyen, elmondák. Miután végig néztük, a' menyasszony anyja értésünkre adá, hogy már most magunkat ajálhatjuk. Ekkor egy lángpiros schawlt tettem a' többihez mondván: „ezt én ajándékozom a' menyasszonynak!“ — Ez tetszett; a' schawl kézről kézre ment, 's mi maradhatánk. (*Végzet köv.*)

K Ü L Ö N F É L E.

I d ő s z a k i k é p e k.

1) G o n d o l a t o k a' j é g h á t á n.

Gondolkodni általában véve hasztalanság! minek is? a' fej csak nehezebb lesz tőle; a' mi pedig nehéz, az nem egy könnyen hajlong. A' hajlongás pedig, ó! az igen egészséges, uram öcsém! — Kár, bizony kár, hogy kegyed magának nehéz fejet csinál! 's aztán még „gondolatok a' jég hátán!“ — Tudja-e uram öcsém, hogy a' jégre épített gondolat könnyebben vízzé válhatik, mint — a' homokra épített.

„Ah, most értem uram bátyámat! Kegyed a' szárazságnak barátja, 's hiszi, hogy a' homokban a' gondolat-mag ki nem kél. Ez nem szép! lelkemre mondom, nem szép kegyedtől!“

De urbátya nem hagyá magát megzavarni, 's rettenetesen kikelt a' gondolatok ellen még egy darab ideig, és ezt mondá „nem“: én pedig azt mondtam „igen.“ —

És én gondolkodtam.

És gondolatok támadának agyamban, melegek és hatalmasok, úgy hogy alattam a' jég olvadozni és roskadozni kezd. Urbátya pedig örült, és azt hívé, hogy legott elmerülök; és tenyereit összecsapá, 's hangosan kiabál vala; „Addig megy a' kecske jégre, míg el nem csuszik!“

A' körülállók kaczagának, mert kecskeszakálatom vélék érintve: de urbátya mást gondolt, és a' körülállók is mást gondolának. Nekem pedig eszembe jutott, hogy a' nép sokszor nevet, és nem tudja, miért; és sokszor sir, 's megint nem tudja, miért: és ha Nagy Sándort az orvosságot egy hajtásra kiinni látja, nem annak resignatióján csudálkozik, hanem azon bálul, mikép tudott ez az ember egy egész pohár keserű orvosságot egy hajtásra kiinni.

A' jég ismét összeállott; mert tudnotok illik, hogy Sibiriában nagy hideg van, és a' szív jege nem könnyen olvad. Én pedig újra bizton állottam, és újra gondolatokat gondoltam!

De már ezen gondolataim nem valának olly melegek mint az előbbiek. Sokan engem okoltanak, hogy gondolataim hidegek; pedig mindennek urbátya volt oka, és a' nép kecskeszakálatomra többé nem nevetkezett.

De hát tudjátok-e kedves atyámfijai, mért vezettelek titeket a' jégre, gondolatimmal?

A' jégrevezetés két okból történhetik. Vagy azért vezetnek titeket jégre, hogy orra buktassanak; vagy azért, hogy korcsolyázni tanítsanak. En pedig titeket korcsolyázni akarlak tanítani, hogy, ha netalán valamikor jégre vezetettétek, orrotokra ne buk atok.

A' jégre pedig az embert sokan vezetik, vagy legalább akarják vezetni. És ti a' jégre elmentek, 's ha korcsolyázni nem tanultatok, halál fíjai vagytok. Azért, ha korcsolyázni nem tudtok, jégre ne menjetelek.

Ha pedig egyszer a' jegen vagytok, legjobb akkor meg nem állni, hanem egyenest neki iramodjatok; és a' ki utatokban áll, vessetek neki csánkot, mert különben azok vetnek tinéktek.

Volt egy időszak Budapesten, midőn a' Duna jege tükörsimára fagyott, és a' korcsolyázók egyik szigettől a' másikig iramodtak gát nélkül: de az idejég felette darabos, és gátos; máshol süllyedékeny, és a' legjobb korcsolyázók örülnek, ha két három lépésnyire haladhatnak.

A' minap pedig, midőn a' jég megmozdult, 's darabos hátát tolni kezdé, két gyámoltalan ifjoncz rajta késett; és az ifjak szaladgálának, 's menekedni akarának: a' partokon álló nép pedig hangos kacajokra fakadt, és az ifjonczok zavarodásán nevetkezék. És az ifjonczok 's egy szegény uszkar áldozatja lön a' jégnek és jégiségnek.

Azért kedves atyámfijai! őrizkedjetelek a' jégtől és jégiségtől. Mind a' kettő káros; az első könnyen tüdőveszélyt, a' másik szívveszélyt szül.

A' jó tudónek pedig, tudjátok, mind az életben mind a' literaturában nagy haszna van: — „mert tág torok és jó tüdő — mondá Kisfaludy Károly — könnyen tiszteletre lármázhatja magunk iránt az előket.“ 'S ki szavainak nem hisz, tekintsen maga körül.

Azonban, ha valaki a' literaturába csak tekintett, ne követeljen mindjárt tekintetet, mint eddigelé sokan tettek. 'S ha valakik vele ezt elhitették, azok őt bizonyára jégre vezették.

G A R A Y.

E M L É K M O N D Á S.

Elmulasztás.

A' melly virágot
Hervadni hagytál,
Nem fogsz szagánál
Gyönyörögni:
A' hang az illat
Visszahozhatatlan.

S C H E D E L.

Közjó nélkül magános jót igazságos, szabados, és törvényes uton képviselni sem lehet; mert a' magános jó nem egyéb mint a' közjónak részecskeje.

U D V A R D I J Á N O S.

G n o m a. Nemcsak magunknak születünk; élünknek része a' hazáé, része embertársainké. 'S miként a' természet ajándékai az emberért, úgy az ember felebarátjáért van teremtvé.

C I C E R O után K.

Szórejtvény.

1) Fából készül; hid rokonja;
Sok folyón találhatod;
Majd elválva elsejétől
Birkatagnak mondhatod.

P. SZÓKEDENC SRÖL.

2) Arabiában ballagok
A' sivatag pusztákon:
Megfordítva pedig gyakran
Ugrálgatok a' fákon.

K E S Z T H E L Y R Ö L S. F.

Előbbi rejtvény: Kertész.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.